

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 6C/109/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216204110
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:8216204110.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v právnej veci žalobcu: W. Y., I.. XX.XX.XXXX, Z. N.. I. XX, XXX XX Z., právne zastúpeného JUDr. Jozefom Stašakom, advokátom, so sídlom Andraščíkova 3, 085 01 Bardejov proti žalovanému: Integračné zariadenie KOR-GYM, n.o., so sídlom Hertník 85, 086 42 Hertník, IČO: 36 167 517, zastúpeného Mgr. Ivanou Blajskovou, nar. 05.02.1979, bytom Kalinčiakova 4, 831 04 Bratislava, o náhradu mzdy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 10.183,96 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 322,99 Eur od 11.08.2012 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2012 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2012 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2012 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.12.2012 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.01.2013 do zaplataenia, zo sumy 57,00 Eur od 11.02.2013 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 228,00 Eur od 11.05.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.06.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.07.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.08.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2013 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.12.2013 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.01.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.02.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.03.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.04.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.05.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.06.2014 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.07.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.08.2014 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2014 do zaplataenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2014 do zaplataenia, zo sumy 75,99 Eur od 11.12.2014 do zaplataenia, všetko mesačnými splátkami vo výške 1.000,00 Eur splatnými vždy k 25. dňu kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplataenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,88 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa pôvodnou žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 06.12.2011 a vedenou pod sp. zn. 5Cpr/1/2011 domáhal, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným, Integračným zariadením KOR-GYM, n.o., Hertník 85, listom zo dňa 31.10.2011 žalobcovi, W. Y.i, je neplatné a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy a nahradiť trovy konania. Svoju žalobu odôvodňoval tým, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 16.8.1993 pracovnú zmluvu na funkciu šofér s nástupom do práce 16.8.1993. Listom zo dňa 31.10.2011, doručeným žalobcovi 2.11.2011, označeným ako okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľom mu žalovaný oznámil, že

jeho pracovný pomer v organizácii končí dňom doručenia podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaný odôvodnil závažným porušením pracovnej disciplíny, keďže žalobca v dňoch 19.9.2011 a 22.9.2011 sa nedostavil na pracovisko včas, teda o 5.00 hod. a odmieta vykonávať prácu riadne v zmysle pokynov zamestnávateľa, čím opakovane porušil pracovnú disciplínu. Žalobca listom zo dňa 7.11.2011 oznámil žalovanému, že pracovný pomer skončil neplatne a že trvá na tom, aby ho žalovaný ďalej zamestnával a zároveň ho v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce vyzval, aby naďalej mohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Tvrdil, že na okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľ nemal kvalifikovaný právny ani skutkový dôvod, ktorým by bolo naplnené ustanovenie § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, keďže má za to, že pracovnú disciplínu dňa 19.9.2011 a ani 22.9.2011 neporušil. Rovnako žalobca namietal skutočnosť, že dôvod okamžitého skončenia uvádzaný žalovaným je neurčitý a tým nepreskúmateľný a že tým došlo k porušeniu ustanovenia § 70 Zákonníka práce, ktorý vyžaduje pri okamžitom skončení pracovného pomeru skutkovo vymedziť dôvod okamžitého skončenia tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Zároveň sa odvolával na to, že právny úkon podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Svoj nárok na náhradu mzdy odôvodňoval ustanovením § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce s tým, že je splnený základný a rozhodujúci predpoklad vzniku nároku žalobcu na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru žalovaným tým, že neplatnosť skončenia bola určená právoplatným rozsudkom súdu.

2. Uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 06.02.2015 vyhláseným na pojednávaní vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cpr/1/2011, bola žaloba žalobcu v časti o náhradu mzdy vylúčená na samostatné konanie, ktorému bola následne pridelená sp. zn. 6C/109/2016.

3. Podaním dourčeným tunajšiemu súdu dňa 30.06.2016 žalobca špecifikoval výšku náhrady mzdy tak, že za obdobie od 07.11.2011 do 07.11.2014 v zmysle § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce požaduje sumu 15.444,00 Eur a úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.12.2011 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.01.2012 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.02.2012 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.03.2012 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.04.2012 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.05.2012 do zaplattenia, 9 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.06.2012 do zaplattenia, 8,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.07.2012 do zaplattenia, 8,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.08.2012 do zaplattenia, 8,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.09.2012 do zaplattenia, 8,75,% ročne z istiny 429,- Eur od 11.10.2012 do zaplattenia, 8,75,% ročne z istiny 429,- Eur od 11.11.2012 do zaplattenia, 8,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.12.2012 do zaplattenia, 5,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.01.2013 do zaplattenia, 5,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.02.2013 do zaplattenia, 5,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.03.2013 do zaplattenia, 5,75 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.04.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.05.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.06.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.07.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.08.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.09.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.10.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.11.2013 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.12.2013 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.01.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.02.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.03.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.04.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.05.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.06.2014 do zaplattenia, 5,15 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.07.2014 do zaplattenia, 5,15 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.08.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.09.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.10.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.11.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 429,- Eur od 11.12.2014 do zaplattenia. V podaní uviedol, že náhrada mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru nie je ekvivalentom mzdy pre zamestnanca, ale je sankciou pre zamestnávateľa, ktorý pristúpil k takémuto neplatnému skončeniu pracovného pomeru. Ďalej uviedol, že výplatný termín u žalovaného bol 10. deň v nasledujúcom mesiaci.

4. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 06.11.2017 poukázal na skutočnosť, že žalobca si uplatnil nárok za náhradu mzdy za obdobie od 07.11.2011 do 07.11.2014, t.j. po dobu 36 mesiacov, pričom viac ako 12 mesiacov bol práceneschopný. Konkrétne od 04.11.2011 do 08.07.2012 a od 04.01.2013 do 14.04.2013. Ďalej žalovaný spochybnil tvrdenie žalobcu, že trvá na ďalšom zamestnávaní u žalovaného, keďže ani po tom, ako bolo žalobcovi doručené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn.

19CoPr/5/2015 zo dňa 19.04.2016 sa žalobca nedostavil na pracovisko a nijako nedemonštroval snahu skutočne sa zapojiť do práce podľa pracovnej zmluvy. Ďalej poukázal na to, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5Cpr/1/2011 sám žalobca tvrdil, že má určité bližšie nešpecifikované zdravotné problémy, ktoré ho obmedzujú pri výkone práce, ktorú mal vykonávať v medziach jeho pracovného zaradenia a pracovnej náplne. Zároveň žalobca odmietol u žalovaného vykonávať rozvoz pekárenských výrobkov napriek tomu, že v jeho náplni práce bolo pracovné zaradenie vodič, opravár a zásobovač a že v ďalšej činnosti sa riadi zamestnanec pokynmi svojho zamestnávateľa. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že za obdobie, za ktoré žiada priznať náhradu mzdy si hľadal inú prácu, aktívne sa snažil zamestnať a zmierniť dôsledky neplatného skončenia pracovného pomeru. Poukázal aj na skutočnosť, že žalobca do 31.03.2016 podnikal na základe živnostenského oprávnenia - obchodné meno W. Y., IČO: 44939205 a do 04.07.2012 podnikal na základe živnostenského oprávnenia - obchodné meno W. Y. - MAŤO BUS, IČO: 40690351. S poukazom na uvedené žiadal, aby súd priznal žalobcovi náhradu mzdy len za obdobie 12 mesiacov od momentu, kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, teda od 07.11.2011 do 07.11.2012. Za čas prevyšujúci toto obdobie žiadal náhradu mzdy žalobcovi nepriznať. Odo dňa oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní bol žalobca 8 mesiacov práceneschopný a preto žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu mzdy za obdobie od 09.07.2012 do 07.11.2012, pričom za obdobie od 07.11.2011 do 08.07.2012 patrí žalobcovi zo zákona nemocenské. Pokiaľ ide o výšku náhrady mzdy, žalovaný uviedol, že zo mzdového listu žalobcu vyplýva, že v rozhodujúcom období, teda 7/2011 bola žalobcovi vyplatená mzda brutto 176,15 Eur, za 8/2011 mzda brutto 198,82 Eur a za 9/2011 mzda brutto 414,46 Eur, čo spolu predstavuje mzdu brutto 789,46 Eur, pričom výška príjmu zamestnanca odzrkadľuje skutočnosť, že žalobca bol v rozhodujúcom období neschopný práce od 01.07.2011 do 10.07.2011 a od 22.07.2011 do 16.08.2011. Z tohto vyplýva, že priemerný zárobok žalobcu z vyplatenej mzdy brutto za odpracované obdobia za predchádzajúci štvrťrok predstavuje mesačne sumu vo výške 263,15 Eur. Ďalej žiadal nepriznať úroky z omeškania, keďže Zákoník práce inštituuje úroky z omeškania neupravuje, pričom § 1 ods. 4 Zákoníka práce zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k 1. časti Zákoníka práce, z čoho vyplýva, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené až v jeho 8. časti. Záverom poukázal na skutočnosť, že ak by súd vyhovel žalobe v celom rozsahu, potom by to malo nezvratný až likvidačný dopad na žalovaného. Žalovaný je neziskovou organizáciou, ktorá je odkázaná na príspevky od štátu, a prípadné projekty. Žalovaný vykonáva aj vlastnú podnikateľskú činnosť (práčovňa, pekáreň, keramika, krajčírstvo, predajňa potravín, krátkodobé pobyty, stravovanie), ide de facto o vytváranie vlastných doplnkových finančných zdrojov na chránených pracoviskách, keďže žalovaný by nebol schopný inak pokryť náklady na samotnú existenciu a chod takéhoto typu zariadenia. História žalovaného siaha až do roku 1993 a v súčasnosti zabezpečuje sociálne služby 63 klientom a zamestnáva približne 60 zamestnancov, čo predstavuje veľkú zodpovednosť žalovaného voči klientom, ako aj zamestnancom. Zároveň žiadal nepriznať žalobcovi trovy konania z dôvodu hodných osobitného zreteľa, pričom poukázal na svoje majetkové, finančné a sociálne pomery. Od existencie žalovaného je „závislých“ veľmi veľa osôb. Sociálne odkázaní klienti si vyžadujú nepretržitú osobnú starostlivosť, zdravotnú starostlivosť, ako aj vytvorenie ich skutočného zázemia „bezpečného prístavu“ a v neposlednom rade poukázal na ekonomickú závislosť zamestnancov od existencie žalovaného.

5. Podaním zo dňa 01.02.2018 doručeným súdu dňa 21.02.2018 žalobca upresnil výšku náhrady mzdy za 36 mesiacov, t.j. za obdobie od 07.11.2011 do 07.11.2014 v zmysle § 79 ods. 1 a 2 a § 134 Zákoníka práce na sumu 14.836,46 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z istiny 303,98 Eur od 11.12.2011 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.01.2012 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.02.2012 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.03.2012 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.04.2012 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.05.2012 do zaplataenia, 9 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.06.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.07.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.08.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.09.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.10.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.11.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.12.2012 do zaplataenia, 5,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.01.2013 do zaplataenia, 5,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.02.2013 do zaplataenia, 5,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.03.2013 do zaplataenia, 5,75 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.04.2013 do zaplataenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.05.2013 do zaplataenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.06.2013 do zaplataenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426

Eur od 11.07.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.08.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.09.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.10.2013 do zaplattenia, 5,5 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.11.2013 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.12.2013 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.01.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.02.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.03.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.04.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.05.2014 do zaplattenia, 5,25 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.06.2014 do zaplattenia, 5,15 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.07.2014 do zaplattenia, 5,15 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.08.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.09.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.10.2014 do zaplattenia, 5,05 % ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.11.2014 do zaplattenia, 5,0 5% ročne z istiny 413,0426 Eur od 11.12.2014 do zaplattenia. V podaní ďalej žalobca uviedol, že pri výpočte nároku postupoval takto: $21,74 \times 8 \times 2,3749 = 413,0426$ Eur mesačne. Celkovú sumu 14.836,46 Eur vypočítal takto: $413,0426 \times 35$ mesiacov + 303,98 Eur ($2.3749 \times 8 \times 16$ pracovných dní od 08.11.2011 do 30.11.2011) + 75,99 Eur ($2,3749 \times 8 \times 4$ pracovné dni od 01.11.2014 do 07.11.2014).

6. Okresný súd Bardejov ako prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 09.04.2018 č.k. 6C/109/2016-157 prvým výrokom konanie v časti o zaplattenie sumy 607,54 Eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, druhým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.183,96 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 322,99 Eur od 11.08.2012 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2012 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2012 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2012 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.12.2012 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.01.2013 do zaplattenia, zo sumy 57,00 Eur od 11.02.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 228,00 Eur od 11.05.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.06.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.07.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.08.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2013 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.12.2013 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.01.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.02.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.03.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.04.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.05.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.06.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.07.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.08.2014 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 413,0426 Eur od 11.09.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.10.2014 do zaplattenia, zo sumy 413,0426 Eur od 11.11.2014 do zaplattenia, zo sumy 75,99 Eur od 11.12.2014 do zaplattenia, všetko mesačnými splátkami vo výške 1.000,00 Eur splatnými vždy k 25. dňu kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania, pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplattenia ktorejkoľvek splátky riadne a včas. Tretím výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a štvrtým výrokom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 31,88 %. V zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie voči II. a IV. výroku rozsudku. Keďže voči I. a III. výroku rozsudku nebolo v zákonnej lehote podané odvolanie žiadnou stranou sporu, v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť dňom 15.06.2018.

7.1. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie na základe odvolania žalovaného uznesením zo dňa 18.12.2018 č.k. 19CoPr/5/2018-184 zrušil rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 09.04.2019 č.k. 6C/109/2016-157 v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výrokov o zastavení konania v časti o zaplattenie sumy 607,54 Eur s príslušenstvom a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7.2. V odôvodnení okrem iného uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške, ktorú však žalovaný v odvolaní rozporoval, pričom súd prvej inštancie pri vypočítaní výšky priemerného zárobku vychádzal zo mzdového listu žalobcu, ktorý bol do spisu predložený žalovaným a nachádza sa v spise na č. I. 58. Ak teraz žalovaný v odvolaní namieta nesprávnosť vypočítanej výšky priemerného zárobku u žalobcu, je na mieste, aby argumentačne a dôkazne preukázal, že z ním predloženého mzdového listu nie je možné vychádzať tak, ako to v odvolaní tvrdí. V zmysle citovanej právnej úpravy v predmetnej veci je priemerný zárobok možné zisťovať k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je obdobie tretieho štvrtroka roku 2011 a priemerný zárobok má byť zistený k 01.07.2011. Pričom musí ísť o obdobie odpracované zamestnancom. Podľa mzdového listu žalobcu za rok 2011 jeho priemerným

zárobkom za obdobie tretieho štvrťroka uvedeného roka bola suma 2,3749 eur. Ak žalovaný tvrdí, že ide o nesprávnu výšku priemerného zárobku, musí vyvrátiť údaj uvedený v mzdovom liste, ktorý bol ním vyhotovený a správnosť svojho výpočtu musí náležite preukázať, napr. aj odborným posudkom, prípadne znaleckým posudkom a pod.

7.3. K ďalšej odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa obdobia 12 mesiacov, za ktoré navrhol priznať žalobcovi náhradu mzdy, a to od 07.11.2011 do 07.11.2012 a v prevyšujúcej časti žalobu navrhol zamietnuť, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa jeho námietkou zaoberal so záverom, že nezistil žiadne dôvody akceptácie tejto námietky. Aj s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR nevidel dôvody nepriznať žalobcovi náhradu za ním žiadané obdobie okrem času, keď bol PN. Súd prvej inštancie sa však v tejto súvislosti nezaoberal a nevyhodnotil skutočnosť, prečo žalobca sa nedostavil na pracovisko po doručení mu rozhodnutia o vyslovení neplatnosti okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru u žalovaného, ale až s odstupom dlhšieho času a tiež nebolo v konaní zatiaľ zistené, či žalovaný ho na nástup na pracovisko vyzýval. Aj tieto skutočnosti môžu byť zohľadnené pri priznaní obdobia náhrady mzdy. Súdom prvej inštancie nebolo tiež náležite zhodnotené, či v období, za ktoré bola žalobcovi priznaná náhrada mzdy, tento bol v uvedenom čase zamestnaný, či mal nejaký príjem, aký dosahoval zárobok, či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii, či pracoval, napr. nadčas alebo s mimoriadnym vypätím a pod. Ani uvedené skutočnosti doteraz súdom prvej inštancie neboli vyhodnotené.

7.4. Odvolací súd má tiež za to, že vzhľadom na to, že žalovaný je neziskovou organizáciou, zabezpečujúcou sociálnu starostlivosť, je odkázaný na príspevky štátu a platby klientov, vytvára vlastné doplnkové finančné zdroje prevádzkovaním podnikateľskej činnosti, no doteraz nebolo uvedené dostatočne súdom prvej inštancie zhodnotené ako prípadné dôvody na zníženie náhrady mzdy nad 12 mesiacov, ako to namieta žalovaný.

7.5. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa nedôvodnosti priznania úroku z omeškania k priznanej náhrade mzdy odvolací súd uviedol, že tak, ako súd prvej inštancie úroky z omeškania priznal, tak sa stotožňuje sa s názorom, že priznanie úroku z omeškania ani pri náhrade mzdy nie je možné vylúčiť. Je však treba súhlasiť s názorom odvolateľa, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, lebo mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy a ktorú bol schopný aj ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom. Náhradu mzdy podľa § 79 Zákonníka práce je potrebné hodnotiť ako dôsledok nesplnenia povinnosti zamestnávateľa, ktorý je povinný prideľovať zamestnancovi trvajúcemu na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával a prideľoval prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Pritom priznanie tejto náhrady závisí od možnosti a ochoty zamestnanca vykonávať prácu. Počas práceneschopnosti, za ktoré obdobie mu patria nemocenské dávky, prácu vykonávať nemôže, preto nemá ani nárok na poskytnutie náhrady mzdy podľa uvedeného ustanovenia Zákonníka práce. V týchto intenciách je potrebné vyhodnotiť aj nárok žalobcu na úrok z omeškania.

8.1. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa k rozhodnutiu odvolacieho súdu

(odsek 5. odôvodnenia) uviedol, že žalobou zo dňa 06.12.2011 sa domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným je neplatné, pričom Okresný súd Bardejov čiastočným rozsudkom 5Cpr/1/2011 rozhodol 18.02.2015 tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi je neplatné, pričom výrok o vyslovení či pracovný pomer naďalej trvá vylúčil na samostatné konanie. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 19CoPr/5/2015 zo 19.04.2016. O ďalšom výroku, t.j. o vyslovení či pracovný pomer naďalej trvá rozhodol Okresný súd Bardejov uznesením 5Cpr/1/2011 zo dňa 23.11.2016 tak, že konanie na návrh žalobcu zastavil, keďže žalobca zobral žalobu v tejto časti späť ako nadbytočnú a nepotrebnú. V dôsledku odvolania žalobcu následne Krajský súd v Prešove uznesením 19CoPr/1/2017 zo dňa 07.11.2017 rozhodol tak, že odvolacie konanie vo výroku o zastavení konania o vyslovení, že pracovný pomer naďalej trvá z dôvodu späťvzatia odvolania zastavil, uznesenie o nepriznaní náhrady trov konania zrušil a druhé uznesenie potvrdil. Po doručení uznesenia Krajského súdu v Prešove 19CoPr/1/2017 dňa 09.01.2018 žalobca ihneď, t.j. dňa 10.01.2018 nastúpil do zamestnania, žalovaný s ním podpísal dodatok zo dňa 15.01.2018 k pracovnej zmluve zo dňa 16.08.1993. Teda žalobca na druhý deň po doručení uznesenia Krajského súdu v Prešove nastúpil do práce k žalovanému, lebo až týmto dňom bola otázka trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného právoplatne vyriešená.

8.2. Ďalej uviedol, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy zaručenú §79 Zákonníka práce za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť alebo vôbec nepriznať iba výnimočne a to v prípadoch, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Podľa všeobecne

platných právnych zásad, každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To znamená, že § 79 ods.2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúce z § 79 ods.1 Zákonníka práce a aby sa vyplatilo konať protiprávne (uzn. NS SR sp. zn. 6Cdo/157/2010). Priznanie náhrady mzdy žalobcovi nad 12 mesiacov nie je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca po neplatnom skončení pracovného pomeru bol práceneschopným od 04.11.2011 do 08.07.2012 a od 04.01.2013 do 14.04.2013, za toto obdobie mu súd nepriznal náhradu mzdy. Živnostenské podnikanie žalobca ukončil 04.07.2012, činnosť v roku 2012 nevykonával, jediný príjem vo výške 414,47 Eur bola zaplatená pohľadávka z minulých období. Dňa 07.08.2012 bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Bardejove, ktorému predkladal pravidelne potvrdenie o hľadaní zamestnania, inak by bol vyradený z evidencie. Chcel pracovať, nenašiel však žiadny subjekt, ktorý by ho zamestnal, najviac ešte s povestou zlodēja, ktorý okráda zamestnávateľa o benzín. V meste Bardejov a okolí bola vysoká nezamestnanosť (18 %) a neboli pracovné príležitosti. Dňom 18.08.2015 bol žalobca vyradený evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu odchodu do starobného dôchodku. V časti doby nezamestnanosti poberal dávky v nezamestnanosti. Od 18.08.2015 poberá starobný dôchodok.

8.3. Žalobca naďalej trval na úrokoch z omeškania. Úroky nútia dlžníka, aby dlh zaplatil alebo čo najskôr splatil. V konaní žalovaný umelo vytvára prekážky s cieľom nezaplatiť dlh. Podľa § 518 Občianskeho zákonníka § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z.z. a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka uplatňuje žalobca aj úrok z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky z jednotlivých plnení, t.j. z mesačnej mzdy príslúchajúcej za jednotlivé kalendárne mesiace. Mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, pričom u žalovaného bol výplatný termín 10. deň nasledujúceho mesiaca. Príslušenstvo pohľadávky, plní charakter zabezpečovací, sankčný i kompenzačný. Žalobca má ujmu na svojich právach, keď nemôže nakladať s peniazmi, ktoré mu mal žalovaný platiť mesačne ako mzdu. Žalovaný by nepriznaním úrokov z omeškania bol neprimerane zvýhodnený a posilnený v porušovaní ustanovení Zákonníka práce.

8.4. Žalovaný má dostatok peňazí na vlastnú činnosť a aj na vyplatenie náhrady mzdy žalovaného i trov právneho zastúpenia. Žiadna likvidácia mu nehrozí. Správa audítora zo 14.11.2017 odzrkadľuje finančnú situáciu žalovaného za rok 2016, aj vtedy na účte žalovaného ostalo 85.000,- Eur. Žalovanému bola každý rok navýšená dotácia od VUC na klientov, poberá príjmy od VUC za každého klienta kapitálne každý mesiac; každý klient platí žalovanému ešte poplatok z vlastného dôchodku. Žalovaný navyše prevádzkuje rozsiahlu podnikateľskú činnosť, z ktorej má nemalé zisky. Príjmy z podnikateľskej činnosti má prednostne použiť pre hlavnú činnosť. Aj nakupovanie nových a drahých áut svedčí o dostatku peňazí. Žalovaný mal v tomto kalendárnom roku (2019) zvýšenú dotáciu z VUC na činnosť o 120.000,- Eur oproti minulému roku. Nezisková organizácia nemá žiadne osobitné, výnimočné alebo mimoriadne postavenie v našom právnom systéme. Musí dodržiavať tak ako iné subjekty právo a právne predpisy a konať v ich rámci. Zákonník práce sa vzťahuje aj na neziskové organizácie a ich zamestnancov.

9.1. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa k rozhodnutiu odvolacieho súdu (odsek 5. odôvodnenia) uviedol, že po odbornom posúdení veci znaleckou organizáciou výšku priemerného zárobku žalobcu v sume 413,0426 Eur nakoniec nerozporuje a stotožňuje sa s výpočtom žalobcu.

9.2. Zotrval na tvrdení, že žalobca nemal skutočný záujem/ochotu na ďalšom zamestnávaní po doručení rozhodnutia o vyslovení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalobca sa dostavil na pracovisko žalovaného až 22 mesiacov po doručení rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoPr/5/2015 zo dňa 19.04.2016, ktorým bolo rozhodnuté, že na strane žalovaného došlo k neplatnému okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Žalovanému zo žiadneho zákona nevyplýva povinnosť vyzývať žalobcu, aby sa na pracovisko dostavil a začal vykonávať prácu v súlade s pracovnou zmluvou a konečným rozhodnutím vo veci samej. Napriek všetkému a neospravednenej absencii žalobcu v práci od 18.06.2016 do 09.01.2018 žalovaný riadne umožnil žalobcovi vykonávať prácu.

9.3. Ďalej žalovaný žiadal v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce priznať žalobcovi náhradu mzdy iba za obdobie 12 mesiacov, teda od 07.11.2011 do 07.11.2012. Mal za to, že priznaná náhrada mzdy prevyšujúca toto 12 mesačné obdobie je pre žalovaného neprimerane prísna a ekonomicky neúnosná, čo bude mať negatívny dopad na jeho klientov, ktorí sú odkázaní na poskytovanie sociálnych služieb zo strany žalovaného, ako aj na jeho zamestnancov. Poukázal na to, že náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a sankcie voči zamestnávateľovi. Žiadal, aby súd vzal do úvahy aj žalobcovi vyplatené nemocenské vo výške 4.588,90 Eur a dávky v nezamestnanosti vo výške 1.259,20 Eur.

9.4. Naďalej zotrval na svojej argumentácii, aby súd nepriznal žalobcovi z priznanej náhrady mzdy úroky z omeškania. Upozornil, že náhrada mzdy je osobitný nárok, ktorého splatnosť nastáva až samotným rozhodnutím, resp. priznaním súdu ako celku a preto má za to, že priznanie úrokov z omeškania od dátumu splatnosti tej-ktorej mzdy je nesprávne a v rozpore s platnou právnou úpravou. Náhrada mzdy nie je ekvivalentom mzdy pre zamestnanca, ale je sankciou pre zamestnávateľa, preto nemožno k náhrade mzdy ako sankcii ešte priznať úrok z omeškania, keďže de facto nejde o omeškanie s výplatom mzdy ako takej, ale ide o priznanie osobitného nároku - náhrady mzdy ako sankcie pre žalovaného.

9.5. Záverom poukázal na majetkové, finančné a sociálne pomery žalovaného, ktoré sú nedostačujúce až kritické, preto požiadal o zaplatenie istiny v mesačných splátkach vo výške 1.000,- Eur. Žalovaný mal záujem sa so žalobcom dohodnúť, ale dohoda nebola možná, keďže žalobca trval na priznaní náhrady mzdy za 36 mesiacov, teda maximum čo zákon pripúšťa, a to aj za obdobie práceneschopnosti, pričom nebol ochotný svoju predstavu v iných intenciách žalovanému ani predložiť.

10. Súd v konaní nariadil viaceré pojednávania a to aj po zrušení rozsudku tunajšieho súdu rozsudkom Krajského súdu v Prešove.

11.1. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní konanom dňa 23.11.2017 uviedol, že pri výpočte náhrady mzdy je potrebné vychádzať z priemernej hodinovej mzdy, ktorá podľa mzdového listu za rok 2011 je vo výške 2,3749 Eur k 30.09.2011, t.j. priemerná hodinová mzda v rozhodujúcom období. Táto sa násobí hodinovým úväzkom, teda 8 krát priemerný počet pracovných dní v mesiaci, t.j. $2,3749 \times 8 \times 21,74 = 413,0426$ Eur, čo predstavuje priemerný zárobok žalobcu. Žalobca na pojednávaní uviedol, že živnostenské oprávnenie na meno W. Y. je oprávnenie jeho syna. Uviedol, že on vykonával podnikateľskú činnosť pod obchodným menom W. Y. - MAŤO BUS, pričom túto činnosť ukončil v roku 2011 a papierovo v júli 2012.

11.2. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní konanom dňa 09.03.2018 uviedol, že dňa 10.01.2018 nastúpil do práce u žalovaného. Zároveň uviedol, že nad sumu, ktorá je uvedená v podaní zo dňa 01.02.2018 (odsek 5. odôvodnenia) berie žalobu späť.

11.3 Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní konanom dňa 09.09.2019 uviedol, že žalovaná strana v rámci snahy o mimosúdnu dohodu ponúkala 4-mesačný zárobok, s čím nemohli súhlasiť, keďže podľa právnej úpravy žalobcovi patrí minimálne 12-mesačná náhrada, maximálne 36-mesačná náhrada. Vzhľadom na finančnú situáciu žalovaného nesúhlasil so splátkovým kalendárom.

12. Na nariadených pojednávaniach súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, najmä oznámenia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, mzdového listu za rok 2011, oznámenia Sociálnej poisťovne, výpisu zo živnostenského registra žalobcu, účtovnej závierky žalovaného, výročnej správy žalovaného za rok 2016, stanoviska audítora, potvrdenia o výške príjmu žalobcu, oznámenia Sociálnej poisťovne o vyplatených nemocenských dávkach žalovanému, oznámenia Úradu práce Bardejov, spisu Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5Cpr/1/2011 a z neho: okamžité skončenie pracovného pomeru, náplň práce, pracovnú zmluvu, rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 18.02.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.04.2016, daňového priznania, potvrdenia o vyplatení dávok v nezamestnanosti, oznámenia o vyradení uchádzača z evidencie, rozhodnutia o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

13. Z pracovnej zmluvy uzavretej dňa 16.08.1993 medzi žalobcom ako pracovníkom a žalovaným ako zamestnávateľom vyplýva, že pracovník nastúpi do práce dňa 16.08.1993, druh vykonanej práce a funkcia pracovníka: šofér, miesto výkonu práce Integračné zariadenie KOR-GYM, 086 42 Hertník, doba trvania pracovného pomeru na dobu neurčitú a to od 16.08.1993 so skúšobnou dobou v trvaní troch mesiacov.

14. Z okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom zo dňa 31.10.2011 vyplýva, že žalovaný postupom podľa § 68 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 Zákonníka práce okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom ako zamestnancom založený pracovnou zmluvou zo dňa 16.08.1993, pričom pracovný pomer končí dňom doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancovi. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi ako zamestnancovi doručené dňa 02.11.2011.

15. Z listu žalobcu zo dňa 07.11.2011 adresovaného žalovanému vyplýva, že žalobca žalovanému oznámil, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a podľa § 79 Zákonníka práce trval na tom, aby ho naďalej zamestnával a žiadal žalovaného, aby naďalej mohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Uvedený list bol žalovanému doručený dňa 07.11.2011.

16. Čiastočným rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 18.02.2015 č.k. 5Cpr/1/2011-217 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.04.2016 č.k. 19CoPr/5/2015-254 súd rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným, Integračné zariadenie KOR-GYM, n.o., Hertník 85, listom zo dňa 31.10.2011 žalobcovi W. Y., I. XX.X.XXXX je neplatné. Z odôvodnenia (strana 16, druhý a tretí odsek) vyplýva, že súd v zmysle § 152 ods. 2 rozhodol vo veci čiastočným rozsudkom o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a rozhodnutie o tom, či pracovný pomer naďalej trvá alebo o skončení pracovného pomeru z dôvodov podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce ponechal na rozhodnutie konečným rozsudkom, v ktorom bude rozhodnuté o trovách konania. Zároveň vec v časti o náhradu mzdy bola ešte pred týmto rozhodnutím a to uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 06.02.2015 vylúčená na samostatné konanie. Voči predmetnému rozsudku podal žalovaný odvolanie, pričom Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 19.04.2016 č.k. 19CoPr/5/2015-254 potvrdil rozsudok tunajšieho súdu. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.06.2016.

17. Uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 23.11.2016 č.k. 5Cpr/1/2011-269 bolo konanie o vyslovenie, že pracovný pomer naďalej trvá zastavené (I. výrok). Vo vzťahu ku konaniu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a vyslovenia, že pracovný pomer naďalej trvá stranám nepriznal náhradu trov konania (II. výrok). Voči predmetnému uzneseniu podal v celom rozsahu žalobca odvolanie, ktoré následne zobral späť v časti proti výroku o zastavení konania o vyslovenie, že pracovný pomer trvá. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 07.11.2017 č.k. 19CoPr/1/2017-281 zastavil odvolacie konanie čo do výroku o zastavení konania o vyslovenie, že pracovný pomer naďalej trvá (I. výrok), potvrdil uznesenie vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania vo vzťahu ku konaniu o vyslovenie, že pracovný pomer naďalej trvá (II. výrok) a zrušil uznesenie vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania vo vzťahu ku konaniu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 09.01.2018 a právnomu zástupcovi žalovaného dňa 13.01.2018, teda nadobudlo právoplatnosť dňom 13.01.2018.

18. Zo mzdového listu za rok 2011 vystaveného žalovaným ako zamestnávateľom vyplýva, že žalobca mal 40 hodinový týždenný pracovný čas. Zároveň z neho vyplýva, že zamestnanec žalovaného mal priemerný hodinový zárobok za tretí štvrťrok roka 2011 (platí do 30.09.2011) vo výške 2,3749 Eur.

19. Z oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 12.10.2017 vyplýva, že žalobca bol dočasne práceneschopný v období od 04.11.2011 do 08.07.2012, za ktoré mu bolo vyplatené nemocenské vo výške 3.872,80 Eur a ďalej v období od 04.01.2013 do 14.04.2013, za ktoré mu bolo vyplatené nemocenské vo výške 716,10 Eur.

20. Z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bardejov zo dňa 01.03.2018 vyplýva, že žalobca bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie aj v období od 09.07.2012 do 17.08.2015.

21. Z oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 08.03.2016 ako aj zo dňa 07.03.2018 vyplýva, že v období od 09.07.2012 do 17.08.2015 bola žalobcovi vyplatená dávka v nezamestnanosti a to konkrétne za obdobie od 09.07.2012 do 19.04.2013 v celkovej výške 1.259,20 Eur.

22. Z daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2012 žalobcu vyplýva, že za uvedené obdobie mal príjmy zo živnosti vo výške 414,47 Eur a výdavky vo výške 281,77 Eur, teda základ dane mal vo výške 132,70 Eur a po započítaní straty (60,40 Eur) bol základ dane vo výške 72,30 Eur.

23. Z účtovnej závierky žalovaného zostavenej k 31.12.2018 vyplýva, že žalovaný mal celový majetok vo výške 709.484,26 Eur (netto), pričom v pokladnici mal prostriedky vo výške 4.453,34 Eur a na bankových účtoch vo výške 80.256,90 Eur. Zo stany pasív vyplýva, že žalovaný mal vlastné zdroje krytia majetku vo výške 43.863,86 Eur a cudzie zdroje vo výške 156.958,00 Eur. Zároveň výsledkom hospodárenia za účtovné obdobie bola strata vo výške 7.038,97 Eur.

24. Zo stanoviska audítora spoločnosti KOŠICE Audit, s.r.o., Pražská 4, 040 11 Košice zo dňa 14.11.2017 vyplýva, že žalovaný nie je zriadený na podnikanie, obhospodaruje nehnuteľnosti, ktoré mu prenajal štát v Hertníku. V nehnuteľnostiach je umiestnených 61 sociálne odkázaných klientov, pre ktorých poskytuje služby spolu 67 zamestnancov, z toho 11 z nich pracuje v chránených dielňach. Za účtovné obdobie roka 2016 vykázal žalovaný stratu 7.038,97 Eur a v roku 2015 stratu 9.152,14 Eur. Pokiaľ súd zaviaže žalovaného uhradiť čiastku 14.869,44 Eur predstavujúcu náhradu ušlej mzdy za 36 mesiacov a k tomu navyše odvody, príslušenstvo a náhradu trov súdneho konania, audítor upozornil, že nebude možné zabezpečiť nepretržitosť trvania neziskovej organizácie, pričom je ohrozená jej existencia a bude musieť vstúpiť do likvidácie, čo znamená mimoriadne závažné ekonomické a spoločenské problémy na území východného Slovenska.

25. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že pod číslom živnostenského oprávnenia č. 701-9461 je evidovaný podnikateľ pod obchodným menom W. Y. - MAŤO BUS, IČO: 40690351, miesto podnikania 085 01 Bardejov, N.. I. XX, pričom podnikateľský subjekt ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 04.07.2012.

26. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že pod číslom živnostenského oprávnenia č. 760-14607 je evidovaný podnikateľ pod obchodným menom W. Y., IČO: 44939205, miesto podnikania 085 01 Bardejov, N.. I. XXX/XX, pričom podnikateľský subjekt ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 31.03.2016.

27. Z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že pod číslom živnostenského oprávnenia č. 760-10270 je evidovaný pod obchodným menom Integračné zariadenie KOR-GYM, n.o., IČO: 36167517, sídlo 086 42 Hertník 85. Ako predmety podnikania má žalovaný zapísané: 1. výroba pekárskeho a cukrárskeho výrobkov, 2. prevádzkovanie práčovne, 3. krajčírske práce, 4. maloobchod v rozsahu voľných živností, 5. výroba výrobkov z hlíny, 6. Výroba výrobkov z kože, 7. výroba výrobkov z papiera, 8. výroba výrobkov z kameňa v rozsahu voľných živností, 9. výroba výrobkov z textilu, 10. výroba výrobkov z plastov, 11. reklamná a propagačná činnosť, 12. školiaca činnosť v rozsahu voľných živností, 13. vydateľská činnosť.

28. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

29. Podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

30. Podľa § 134 ods. 1 Zákonníka práce, priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len „priemerný zárobok“) zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Doba práce nadčas, za ktorú bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná podľa § 121 ods. 4 poslednej vety, sa započítava do obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, v ktorom bola dosiahnutá mzda za prácu nadčas zúčtovaná. Do zúčtovanej mzdy podľa prvej vety sa nezahŕňa mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku (§ 96 ods. 3) a do obdobia odpracovaného zamestnancom sa nezahŕňa čas neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku.

31. Podľa § 134 ods. 2 Zákonníka práce, rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

32. Podľa § 134 ods. 4 Zákonníka práce, priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

33. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákona, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

34. Podľa § 391 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

35. Podľa § 391 ods. 2 C.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

36. Podľa § 391 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

37. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanému zaplata náhrady mzdy pôvodne v celkovej výške 15.444,00 Eur s príslušným úrokom z omeškania (odsek 3. odôvodnenia), pričom po čiastočnom späťvzati žaloby (odsek 5. odôvodnenia) sa domáhal náhrady mzdy vo výške 14.836,46 Eur s príslušným úrokom z omeškania. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 09.04.2018 konanie v časti o zaplata sumy 607,54 Eur s príslušným úrokom z omeškania z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom zastavil a zároveň čiastočne (v prevyšujúcej) časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom tieto výroky nadobudli právoplatnosť, keďže žiadna zo strán sporu nepodala voči ním odvolanie. Po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove (odsek 7. odôvodnenia) zostala predmetom konania náhrada mzdy vo výške 10.183,96 Eur s príslušným úrokom z omeškania a to za obdobie od 09.07.2012 do 03.01.2013, ďalej od 15.04.2013 do 07.11.2014.

38. Tunajší súd ako súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní o žalobe žalobcu je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný právnym názorom, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 18.12.2018 uviedol odvolací súd (odsek 7. odôvodnenia).

39. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16.08.1993 vznikol medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom pracovnoprávny vzťah. Žalovaný dňa 31.10.2011 pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom, pričom predmetné okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa 02.11.2011. Žalobca dňa 07.11.2011 žalovanému oznámil, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a žiadal aby ho naďalej zamestnával a aby mohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, čo žalovaný neakceptoval. Na základe žaloby podanej žalobcom na Okresný súd Bardejov dňa 06.12.2011 pod sp. zn. 5Cpr/1/2011 tunajší súd rozsudkom zo dňa 18.02.2015 č. k. 5Cpr/1/2011-217 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.04.2016 č. k. 19CoPr/5/2015-254 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcovi listom zo dňa 31.10.2011 je neplatné. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.06.2016.

40. Keďže bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, pričom žalobca žiadal, aby mu žalovaný prideloval prácu a tento mu prácu nepridelil, žalobcovi vznikol podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nárok na náhradu mzdy a to v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, resp. ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, čo sa však nenastalo. Zároveň žalobcovi v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce účinného od 01.01.2013 v spojení s § 252i ods. 1 Zákonníka práce môže byť priznaná náhrada mzdy najviac za čas 36 mesiacov. Zároveň ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada

mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať, čo žalovaný v tomto konaní aj žiadal.

41. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že medzi stranami nebolo sporu o tom, že žalobcovi z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru patrí náhrada mzdy, pričom táto mu patrí v sume jeho priemerného zárobku a to odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, t.j. od 07.11.2011, najviac však za dobu 36 mesiacov. Pri výpočte priemerného zárobku sa vychádza z hrubej mzdy zúčtovanej na výplatu zamestnancovi v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Týmto rozhodujúcim obdobím je predchádzajúci kalendárny štvrtrok, pričom priemerný zárobok sa zisťuje vždy k 1. januáru, 1. aprílu, 1. júlu a 1. októbru kalendárneho roka. Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak je pre účely pracovnoprávných nárokov zamestnanca potrebné zistiť priemerný mesačný zárobok, tento sa zistí z priemerného hodinového zárobku vynásobením priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden kalendárny mesiac, nadväzujúc na týždenný pracovný čas zamestnanca.

42. Súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 09.04.2018 pri výpočte priemernej mzdy vychádzal zo skutočnosti, že priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa zisťuje z priemerného počtu dní v roku 362,25 dňa, z priemerného počtu týždňov v roku (365,25 dňa : 7 dní) 52,179 týždňa, z priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (52,179 : 12) 4,348 týždňa v mesiaci a z týždenného pracovného času zamestnanca, čo je v danom prípade 40 hodín. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa vypočíta ako súčin priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (4,348 hod.) a týždenného fondu pracovného času zamestnanca 40 hod. (4,348 x 40 hod. = 173,92 Eur.), teda pri 40 hod. týždennom pracovnom čase je priemerný počet odpracovaných hodín, ktorý pripadá v roku na jeden mesiac 173,92 hodiny. Priemerný mesačný zárobok zamestnanca sa vypočíta ako súčin priemerného počtu pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac a priemerného hodinového zárobku zamestnanca. Zo mzdového listu žalovaného vyplýva, že priemerný hodinový zárobok žalobcu v rozhodujúcom období, tretí štvrtrok roka 2011, predstavuje 2,3749 Eur. Vynásobením priemerného hodinového zárobku 2,3749 Eur s priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden kalendárny mesiac 173,92 hod., vychádza priemerný mesačný zárobok žalobcu 413,0426 Eur.

43. Žalovaný v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietol nesprávnosť vypočítanej výšky priemerného zárobku u žalobcu. Odvolací súd tejto námietke žalovaného vyhovel, pričom mu uložil aby svoje tvrdenie o nesprávnej výške priemerného zárobku v ďalšom konaní náležite preukázal, napr. odborným posudkom, resp. znaleckým posudkom a pod. Žalovaný po zrušení rozsudku prvej inštancie odvolacím súdom podaním doručením súdu dňa 05.09.2019 oznámil, že výšku priemerného zárobku žalobcu v sume 413,0426 Eur nerozporuje a stotožňuje sa s výpočtom. Vzhľadom na uvedenú zmenu postoja žalovaného, nebolo medzi stranami sporné, že priemerný mesačný zárobok žalobcu v rozhodnom období pre rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu mzdy z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným je 413,0426 Eur.

44. V priebehu súdneho konania žalovaný žiadal podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, aby súd priznal žalobcovi nárok na náhradu mzdy iba za obdobie 12 mesiacov, konkrétne za obdobie od 07.11.2011 do 07.11.2012. Súd po vykonanom dokazovaní takému návrhu žalovaného nevyhovel, keďže neboli zistené také okolnosti, ktoré by takýto postup súdu odôvodňovali. K jednotlivým dôvodom, na ktoré poukazoval žalovaný súd uvádza nasledujúce:

45. Žalovaný uvedenú žiadosť odôvodňoval tým, že žalobca nemal skutočný záujem na ďalšom zamestnaní u žalovaného po tom, ako bolo právoplatne rozhodnuté, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, keďže na pracovisko žalovaného sa dostavil až 22 mesiacov po doručení súdneho rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že po tom čo bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, naďalej prebiehalo konanie o určení, či pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá alebo o skončení tohto pracovného pomeru z dôvodov podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce. Teda, aj po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, bol medzi stranami sporu stav právnej neistoty ohľadne ďalšieho trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a to vzhľadom na prebiehajúce súdne konanie. Súčasne z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že tento

žalobcu po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru na nástup do zamestnania nevyzýval, keďže takáto povinnosť mu zo žiadneho zákona nevyplýva. Až rozhodnutím tunajšieho súdu zo dňa 23.11.2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.11.2017 (odsek 17. odôvodnenia) stav právnej neistoty odpadol, pričom predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 09.01.2018 a už dňa 10.01.2018 žalobca nastúpil do zamestnania u žalovaného. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca nastúpil do zamestnania u žalovaného okamžite po tom, čo bolo jednak právoplatne rozhodnuté o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a jednak po doručení rozhodnutia, na základe ktorého bolo skončené konanie o vyslovenie, že pracovný pomer naďalej trvá. Vzhľadom na uvedené žalovaným vyššie namietaná skutočnosť nemohla byť dôvodom na krátenie náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

46. Z vykonaného dokazovania zároveň vyplynulo, že žalobca bol od 04.11.2011 do 08.07.2012 dočasne práceneschopný a následne od 09.07.2012 až do 17.08.2015 bol žalobca v evidencii uchádzačov o zamestnanie, kde od 04.01.2013 do 14.04.2013 bol taktiež dočasne práceneschopný, pričom náhradu mzdy si žalobca uplatňoval za obdobie od 07.11.2011 do 07.11.2014. Z toho plynie záver, že žalobca v období, za ktoré žiada priznať náhradu mzdy nebol zamestnaný u iného zamestnávateľa, nemal nijaký príjem zo zamestnania. Ak by bol žalobca zamestnaný a mal nejaký príjem v rozhodnom období, tak podľa právneho názoru odvolacieho súdu mohol súd vyhodnotiť ako dôvody na zníženie náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, čo však v tomto prípade nebolo naplnené.

47. Pokiaľ žalovaný žiadal skúmať, či žalobca si hľadal inú prácu, resp. aktívne sa snažil zamestnať, pričom poukázal, že žalobca mal aj živnostenské oprávnenie, tak k tomu súd poukazuje na závery obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09.2011, v zmysle ktorých nie je povinnosťou zamestnanca v období neplatného, alebo riešenia sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa zamestnať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného ohľadne živnostenského oprávnenia žalobcu, keďže tento túto činnosť ukončil ku dňu 04.07.2012, pričom od 04.11.2011 až do 08.07.2012 bol dočasne práceneschopný, takže v uvedenom období nemohol vykonávať podnikateľskú činnosť. Zároveň súd už rozsudkom zo dňa 09.04.2018 žalobu v časti náhrady mzdy za obdobie od 07.11.2011 do 08.07.2012 zamietol, práve z dôvodu dočasnej práceneschopnosti (odsek 50. odôvodnenia).

48. Ďalej žalovaný žiadal nepriznať žalobcovi náhradu mzdy za obdobie poberania dávky v nezamestnanosti, t.j. od 09.07.2012 do 17.08.2015. Súd ani tejto obrane žalovaného nemohol vyhovieť, keďže poberanie dávky v nezamestnanosti nie je tou okolnosťou, ktorá by v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce predstavovala nemožnosť výplaty náhrady mzdy pre poberanie takej dávky, ktorá by nahradzovala nárok na náhradu mzdy. Zamestnancovi patrí náhrada mzdy po dobu, po ktorú zamestnávateľ odmietol zamestnanca zamestnávať a zamestnanec bol schopný prácu vykonávať. V konaní nebolo sporu, že žalovaný žalobcovi v uvedenom období prácu neposkytoval a zároveň žalovaný nepreukázal, aby v uvedenom období nebol žalobca schopný pre neho pracovať. Zároveň, pokiaľ ide o vyplatenú dávku v nezamestnanosti, ide o vzťah medzi žalobcom a štátom, ktorý túto dávku vyplatil.

49. Ďalej pokiaľ žalovaný poukazoval na skutočnosť, že je neziskovou organizáciou odkázanou na príspevky od štátu a prípadné projekty, tak súd opätovne poukazuje na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09.2011, v zmysle ktorého § 79 ods. 2 Zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by bol v rozpore s dobrými mravmi podľa čl. 2 Zákonníka práce. Ďalej Najvyšší súd SR v predmetnom uznesení uviedol, že takýto výklad je ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne. Tunajší súd v zmysle týchto záverov uvádza, že súd nemohol zohľadniť finančnú situáciu žalovaného ako dôvod na zníženie náhrady mzdy žalobcovi v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, keďže žalovaný bol tým subjektom pracovnoprávneho vzťahu, ktorý neplatne okamžite skončil pracovný pomer so

žalobcom, a teda musí znášať všetky dôsledky s tým spojené. Žalobca bol subjektom pracovnoprávneho vzťahu, ktorý musel od novembra 2011 čeliť negatívnym dôsledkom okamžitého skončenia pracovného pomeru. Až v roku 2016 v súdnom konaní právoplatne dosiahol určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného a preto by nebolo spravodlivé, aby mu súd znížil nárok na náhradu mzdy z dôvodov (finančných) na strane žalovaného ako jeho zamestnávateľa. Zároveň z účtovnej závierky predloženej samotným žalovaným (odsek 23. odôvodnenia) nevyplýva, aby tento bol v takej finančnej a majetkovej situácii, ktorá by mu neumožňovala zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy. Zároveň má súd za to, že samotná skutočnosť, že žalovaný je neziskovou organizáciou, zabezpečujúcou sociálnu starostlivosť nie je dôvodom na krátenie náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zákonník práce pri rozhodovaní o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru nerozlišuje, akú právnu formu má zamestnávateľ, ktorý porušil ustanovenia Zákonníka práce. Pokiaľ žalovaný zdôrazňuje svoju právnu formu ako neziskovú organizáciu, je potrebné zároveň zdôrazniť, že žalovaný má aj živnostenské oprávnenie (odsek 27. odôvodnenia), ktoré ho oprávňuje na vykonávanie podnikateľskej činnosti.

50. Súd prvej inštancie už v rozsudku zo dňa 09.04.2018 pri priznaní náhrady mzdy zohľadnil obdobie, za ktoré bol žalobca dočasne práceneschopný, t.j. od 04.11.2011 do 08.07.2012 a od 04.01.2013 do 14.04.2013, a za uvedené obdobie žalobcovi náhradu mzdy v zmysle § 79 Zákonníka práce s úrokom z omeškania nepriznal a v tejto časti bola žaloba skorším rozsudkom právoplatne zamietnutá. Ako už súd vyššie uviedol, zamestnancovi patrí náhrada mzdy iba za dobu, po ktorú zamestnávateľ odmietol zamestnanca zamestnávať a zamestnanec bol schopný prácu pre zamestnávateľa vykonávať. Keďže žalobca bol v uvedenom období práceneschopný, nebol schopný vykonávať prácu pre žalovaného a z uvedeného dôvodu nemá nárok na poskytnutie náhrady mzdy (pozri R 90/1970, R 51/1975).

51. Súd prvej inštancie preto opätovne vyhovel žalobe v časti o zaplatenie náhrady mzdy v celkovej výške 10.183,96 Eur, ktorá pozostáva z náhrady mzdy za mesiac júl 2012 (odo dňa 09.07.2012) vo výške 322,99 Eur, mesiace august až december 2012 po 413,0426 Eur, ďalej mesiac január 2013 (od 01.01. do 03.01.) vo výške 57,00 Eur, mesiac apríl 2013 (od 15.04.) vo výške 228,00 Eur, mesiace máj 2013 až október 2014 po 413,0426 Eur a mesiac november 2014 (do 07.11.) vo výške 75,99 Eur. Pri výpočte náhrady mzdy za neúplné mesiace, súd vychádzal z priemernej hodinovej mzdy 2,3749 Eur, ďalej 8 hodinového denného pracovného času (40 hodinový týždenný pracovný čas : 5) a počtu pracovných dní pripadajúcich na príslušnú časť mesiaca, t.j. júl 2012 - 17 dní, január 2013 - 3 dni, apríl 2013 - 12 dní, november 2014 - 4 dni.

52. Ďalej žalobca požadoval priznať z požadovanej náhrady mzdy aj úroky z omeškania, pričom s poukazom na tvrdenie, že mzda bola u žalovaného splatná k 10. dňu kalendárneho mesiaca, čo žalovaný výslovene nepoprel, od 11. dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Pokiaľ žalovaný žiadal úroky z omeškania nepriznať s poukazom na § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k 1. časti Zákonníka práce, avšak nie k jeho 8. časti (pracovnoprávne vzťahy), tak súd sa s touto argumentáciou nestotožnil. Súd pripúšťa, že rozhodovacia činnosť súdov ohľadne úrokov z omeškania pri náhradách mzdy podľa Zákonníka práce nie je jednotná, avšak s poukazom na viaceré rozhodnutia napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 246/2010 zo dňa 30.04.2012, uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/76/2011 zo dňa 31.05.2012, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C/61/2013 zo dňa 15.05.2013 vyplýva, že z náhrady mzdy patrí zamestnancovi aj príslušný úrok z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. S uvedeným právnym názorom sa stotožnil aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí (odsek 7. odôvodnenia).

53. K ďalšej procesnej obrane žalovaného vo vzťahu k nároku žalobcu na úrok z omeškania z náhrady mzdy súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 4.10.2013, v ktorom tento súd okrem iného uviedol „Ako vyplýva z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 116/2008 <<http://merit.slv.cz/1Cdo116/2008>> zo 17. decembra 2009, vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, najvyšší súd dospel k záveru, podľa ktorého rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, t. j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti [priznaním náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba (procesne) dodáva kvalita vykonateľného práva]. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru - a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až

súdny rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (nariadenie v § 3 a § 4 je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniť, resp. dôvod omeškania; na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula. Hoci je pravda, tak ako na to poukazuje krajský súd v rozsudku č. k. 11 Co 34/2011- 425 z 29. januára 2013, že podstatou veci riešenou najvyšším súdom vo veci sp. zn. 1 Cdo 116/2008 bolo predovšetkým posudzovanie otázky, či náhrada mzdy nie je splatná ako celok, ústavný súd v súlade s obsahom citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu, ale aj s názorom sťažovateľky dospel k záveru, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy.“ Súd sa s týmto právnym názorom v plnom rozsahu stotožňuje a teda má za to, že žalovaný sa dostal do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, a nasledujúcim dňom, t.j. 11. dňa príslušného mesiaca vzniklo žalobcovi právo voči žalovanému na úrok z omeškania z príslušnej mesačnej sumy náhrady mzdy.

54. Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp.zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 4.10.2013 ďalej uviedol: „Tak ako totiž správne uviedol krajský súd, účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru (§ 79 Zákonníka práce) je v súlade s jeho satisfakčnou, sankčnou i sociálnou funkciou určiť s pomocou v zákone ustanovených kritérií sumu, ktorá ako celok má uvedené funkcie naplňať. Hoci je pravda, že náhradu mzdy a úrok z omeškania je možné vnímať do istej miery oddelene, pretože úrok z omeškania je skutočne, tak ako to uvádza sťažovateľka, majetkovou sankciou za omeškanie zamestnávateľa, v konečnom dôsledku oba predstavujú pre zamestnanca, s ktorým bol neplatne pracovný pomer skončený, peňažné zadostučinenie vo svojom celku. Úlohou všeobecných súdov pri určení výšky plnenia zamestnávateľa zamestnancovi v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru je zohľadniť všetky okolnosti prípadu a na základe ich preukázania určiť sumu, ktorej zaplatenie uloží zamestnávateľovi. Hoci teda nepochybne pri formalistickom chápaní náhrady mzdy a úroku z omeškania ide o dva povahou odlišné nároky, v konečnom dôsledku ide o to, či celková priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavke spravodlivosti.“ Z uvedeného vyplýva, že súd nemusí zamestnancovi priznať právo na úrok z omeškania z náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru, ak priznanú náhradu mzdy považuje za dostatočnú a primeranú zadostučineniu žalobcu a zároveň za dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorý nepostupoval pri skončení pracovného pomeru so žalobcom v súlade so Zákonníkom práce. Vzhľadom na všetky okolnosti ohľadne neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako aj konania o náhrade mzdy má súd za to, že je zákonné a spravodlivé priznať žalobcovi z priznanej náhrady mzdy aj zákonný úrok z omeškania. Súd zdôrazňuje, že žalobca ako zamestnanec a zároveň slabšia strana pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným, čelil negatívnym dôsledkom protiprávneho konania žalovaného od novembra 2011, pričom až v júny 2016 bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným a následne až v januári 2018 bolo ukončené konanie ohľadne vyslovenie, či pracovný pomer naďalej trvá. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný od júna 2016 si bol vedomý svojej zákonnej povinnosti vyplatiť žalobcovi z dôvodu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru náhradu mzdy, a napriek tomu že tento nárok žalobcu čiastočne uznával, za vyše tri roky nepristúpil ani len k čiastočnému plneniu, teda v rozsahu, ktorý považoval za nesporný. Taktiež súd zohľadnil postoj žalovaného v tomto konaní, keď v odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 09.04.2018 tento namietal nesprávnosť výpočtu priemerného zárobku žalobcu, pričom odvolací súd zrušením napadnutého rozsudku umožnil žalovanému predložiť ďalšie dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia. Na pojednávaní konanom dňa 01.07.2019 žiadal žalovaný o poskytnutie ďalej lehoty za účelom predloženia dôkazu o nesprávnosti výpočtu priemerného zárobku a to napriek tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu mu bolo doručené už v januári 2019. Pred ďalším pojednávaním konaným dňa 09.09.2019 žalovaný podaním doručeným súdu dňa 04.09.2019 oznámil, že výšku priemerného zárobku žalobcu nakoniec nerozporuje a stotožňuje sa s výpočtom. Uvedené konanie žalovaného súd vníma ako snahu o predlžovanie súdneho konania s cieľom oddialiť vyplatenie

náhrady mzdy žalobcovi. Takémuto konaniu súd nemieni poskytnúť podporu tým, že by žalobcovi nepriznal nárok na úrok z omeškania z priznanej náhrady mzdy, keďže táto bola splatná v období od augusta 2012 do decembra 2014, t.j. pred piatimi až siedmimi rokmi.

55. Žalovaný žiadal súd, aby priznanú sumu náhrady mzdy mohol uhradiť v mesačných splátkach, pričom ich počet by zodpovedal počtu mesiacov, za ktoré bola náhrada mzdy priznaná, resp. vo výške 1.000,- Eur. Žalobca pred vyhlásením rozsudku v apríli 2018 súhlasil so splátkovým kalendárom, avšak maximálnu dobu splátok požadoval určiť na 1 rok, avšak po zrušení rozhodnutia tunajšieho súdu odvolacím súdom nesúhlasil so splátkovým kalendárom. Súd postupom podľa 232 ods. 4 C.s.p. povolil žalovanému uhradiť priznanú sumu v mesačných splátkach po 1.000,00 Eur, keďže dobu jedného roka považuje za primeranú na uhradenie priznanej náhrady mzdy. Zároveň súd určil, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

56. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

58. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

59. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

60. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

61. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 15.444,00 Eur, pričom v konaní bol úspešný v časti ohľadne zaplatenia istiny vo výške 10.183,96 Eur, t.j. v rozsahu 65,94 % a procesný (konanie zastavené v časti o zaplatenie 607,54 Eur) alebo vecný (v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá) neúspech v rozsahu 34,06 % (5.260,04 Eur). Súd postupom podľa § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p. aplikujúc ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p. priznal pomerne úspešnejšiemu žalobcovi voči žalovanému nárok na pomernú náhradu trov prvostupňové a odvolacieho konania v rozsahu 31,88 % (65,94 % - 34,06 %). O samotnej výške týchto trov konania bude v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. Žalovaný síce s poukazom na jeho finančnú situáciu žiadal o nepriznanie náhrady trov konania, avšak súd má za to, že finančná situácia žalovaného tak ako vyplynulo z vykonaného dokazovania (odsek 23. a 24. odôvodnenia) nie je nepriaznivá, pričom žalobcovi bola priznaná pomerná náhrada iba v rozsahu 31,88 %. Zároveň súd zohľadnil, že žalobca trpel negatívnymi dôsledkami protiprávneho konania žalovaného od novembra 2011 a k dnešnému dňu uvedené dôsledky naďalej trvajú. Súd nepovažuje za spravodlivé, aby žalobca znášal trovy, ktoré mu v konaní vznikli pri uplatňovaní nárokov z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že nič nebránilo žalovanému, aby po právoplatnom rozhodnutí o neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru dobrovoľne pristúpil k úhrade aspoň náhrady mzdy v časti, v ktorej považoval nárok žalobcu za dôvodný, čím by aspoň čiastočne znížil výšku trov konania. Preto súd prvej inštancie nevidel dôvod na postup podľa § 257 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).